

Bijbels perspectief

Woord van de week

Psalm 62:6 en 7

***Waarlijk, mijn ziel, keer u stil tot God, want van Hem is mijn verwachting;
waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht,
ik zal niet wankelen.***

Inherent aan het leven zelf is het gegeven dat elk mens, om het even christen of niet-christen, voor uiterst moeilijke en pijnlijke omstandigheden kan komen te staan. Omstandigheden die je leven volkomen op de kop kunnen zetten, zodanig, dat je als christen - want beperken we ons daartoe - een man als Job kunt aanvoelen wanneer hij in zijn eerste antwoord aan één van de 'troosters', Elifaz, zegt: *Want de pijlen des Almachtigen steken in mij, welke gif mijn geest inzuigt; Gods verschrikkingen stellen zich in slagorde tegen mij op* (Job 6:4). Wanneer Job hier zegt 'welke gif mijn geest inzuigt', dan bedoelt hij daarmee aan te geven dat zijn geestelijk leven, zijn relatie naar en met God een knauw heeft gehad. Wat hem overkomen is, overstijgt verre de impact in zijn gevoelsleven - de ziel, het raakt zijn geest! En waar zoek je het dan?

Job, om even bij hem te blijven, had van de komst van de troosters schijnbaar wonderbaar wat verwacht, getuige Job 6:15-21. Hij had gehoopt zich aan hun troost te kunnen laven, maar wat een teleurstelling leverde al direct het spreken van Elifaz op! Herkent u dat? 't Is niet voor niets dat Gods Woord zegt dat je zelfs op edelen geen vertrouwen moet stellen, nee op geen enkel mens (Psalm 146:3)! De vertalers hebben dan ook boven deze Psalm 146 als thema gezet: God, de enige helper. Maar juist daarmee zien we een man als Job, in navolging van uiteindelijk zijn vrouw (Job 2:9), hoofdstukken lang worstelen. Als het gif al door je geest is ingezogen, probeer dan maar eens je ziel in stilte tot God te keren! Toch is dat waartoe de psalmist in de voor deze week gekozen tekstverzen oproept.

Heeft de psalmist makkelijk praten? Allereerst, hij roept daartoe *zichzelf* op! Hij is dus niet belerend. Vervolgens blijkt het te gaan om David en laten we eerlijk zijn, die heeft volgens het oudtestamentisch getuigenis ook het nodige voor zijn kiezen gehad - al of niet door eigen toedoen! En juist hij heeft de realiteit van de zin van de oproep aan de eigen ziel (en zo zijn geest) in alle grootheid ervaren. Om een voorbeeld te noemen dat opgetekend staat in 1 Samuël 39. Als zijn leven daar in de meest letterlijke zin bedreigd wordt, lezen we dat hij niet bij edelen en andere mensen hulp zocht (en hij had helden genoeg om zich heen!), maar hij zoekt God! De God waarmee ook Job het had uit te vechten en die beiden, David en Job, uiteindelijk liet overwinnen.

Het kan zijn dat je de idee hebt dat Gods hulp uitblijft of naar jouw idee te laat komt - denk aan een geschiedenis als die van Martha en Maria die de hulp van Jezus hadden ingeroepen toen Lazarus ziek werd. Jezus kwam pas vier dagen *na* diens dood. Hij lag al in het graf en de ontbinding was al ingetreden. Maar kwam Hij te laat? Absoluut niet! Lazarus werd opgewekt. Wie de hulp zoekt waar ze alleen te vinden is, wordt nooit teleurgesteld. Daarom, wees stil mijn ziel, Hij *is* mijn Rots, mijn Heil, mijn burcht - wankel niet!

Gebed

Almachtig God en Vader wat een afschuwelijke ervaring als je het gevoel hebt dat, zoals Job zegt: *Gods* - de Uwe dus - *verschrikkingen zich in slagorde tegen je opstellen*. En toch kun je je soms, door alles wat je overkomt, volkomen wanhopig voelen en niet meer weten hoe het moet. Het is alsof U er niet meer bij betrokken bent! Het is Uw Woord dat nadrukkelijk getuigt, dat dit zeker nooit het geval is of zal zijn! Sowieso hebt U alles onder controle. Laat Vader, dit besef in ons groeien en sterker worden dan ooit en dat zeker nu we vanuit de tekenen van de tijd kunnen opmaken, dat alles zich zo ontwikkeld, dat het een dergelijk gevoel als door Job verwoord realiteit kan worden in ons leven. U bent de rots zodat ik niet hoeft te wankelen, U bent de burcht waar toevlucht te vinden is, onze steun en ons heil bevestigt in Uw Zoon Jezus Christus, onze Here. Bewaar ons in U, om zijn Naams wil, amen.